

Для з'ясування сутності феномена ДГУ ЗНЗ необхідно мати уявлення та з'ясувати ядро теорії ДГУ, визначити базові та похідні терміни, до яких нами віднесено такі, як «держава», «державна влада», «суспільство», «грумада», «грумадські інституції», «грумадянське суспільство», «демократичні чинники розвитку ДГУ», «цивілізаційні чинники розвитку ДГУ», «інституціональні чинники розвитку ДГУ», «державно-грумадське управління ЗНЗ»; «державно-грумадське управління загальною середньою освітою» «грумадсько активні школи»; «підкувальна рада школи», «грумадські професійні інституції».

Як один із методів дослідження передбачено застосування swot-аналізу для вивчення процесу державно-грумадського управління ЗНЗ у загальній середній освіті, а саме визначено наявність сильних та слабких сторони ДГУ ЗНЗ, можливостей та загроз у його здійсненні, що дозволить запропонувати засоби покращення показників ефективності ДГУ ЗНЗ.

Науковий інтерес представляє зарубіжний досвід процесу державно-грумадського управління освітою таких країн, як США, Франції, ФРН, Польщі, Росії та інших розвинених країн світу, що, можливо, дозволить виявити тенденції розвитку даного феномена та здійснити екстраполяцію прогресивних ідей зарубіжних учених.

Проведення порівняльного аналізу державно-грумадського управління ЗНЗ у ЗСО України та зарубіжних країн (США, Франція, ФРН, Польща, Росія) буде зроблено за такими критеріями: модель управління освітою, нормативно-законодавча база управління освітою, рівні управління освітою, фінансування сфери освіти, державні органи управління освітою, грумадські органи управління освітою.

СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВІДКРИТОСТІ ДЕРЖАВНО-ГРОМАДСЬКОГО УПРАВЛІННЯ В ОСВІТІ

Г. М. Калініна, здобувач

Пряма взаємозалежність відкритості органів державної влади, зокрема і органів управління освітою, та довіри до неї є вагомим чинником модернізації інформаційної діяльності в умовах формування грумадянського суспільства цифрової доби. Участь грумадян у прийнятті державних рішень загалом і сфері освіти зокрема спричинює взаємну відповідальність за прийняття цих рішення, а також у ряді випадків є потреба в тому, щоб грумадськість виступила як ініціатором та співавтором рішень влади, так і порадником та генератором ідей. Практика ефективного врядування, в тому числі в Україні, знає чимало прикладів, коли важливе суспільно значуще рішення державної ваги приймалося під час публічного обговорення. Новітні модернізаційні тенденції по лінії влада-інформація-суспільство міняють саму суть комунікативної діяльності суб'єктів державної влади та грумадськості. Інформаційний обмін держави й грумадськості стає швидшим і

ефективнішим завдяки мережі Інтернет, сучасним інтернет-технологіям і соціальним мережам.

Спілкування з використанням інтернет-технологій (Skype-зв'язок, вебінар (від англ. web-based seminar), інтернет-конференція (англ. web conferencing), онлайн-брифінг (англ. briefing), інтерактивна он-лайн-презентація) отримало назву інтернет-комунікації. Інтернет-комунікація може застосовувати для дієвого інформаційно-комунікаційного обміну інформацією у процесі обговорення різного виду нормативно-директивних актів, концепцій, планів розвитку, виконання спільних проектів інформаційного, аналітично-дослідницького, благодійного і соціального спрямування проведення моніторингу й аналізу громадської думки з будь-яких освітніх і управлінських проблем для забезпечення своєчасного публічного реагування на запроваджені зміни в освіті, аналізу пропозиції та зауважень громадськості, виявлення їх ставлення та думки стосовно різних реформаційних перетворень і наявного стану у конкретному закладі тощо.

Відкритість будь-якої соціально-педагогічної системи та адміністративної системи передбачає налагодження інформаційно-комунікаційного зв'язку за сучасних умов шляхом використання соціальних мереж. Першими комп'ютерними соціальними мережами були самоорганізовані групи людей, що використали електронну пошту як засіб налагодження і підтримки соціальних зв'язків через комп'ютерне спілкування. У 1971 році у Сполучених Штатах Америки військовими в мережі ARPA Net (у перекладі з англійської Advanced Research Projects Agency Network) було відправлено перше повідомлення на віддалений комп'ютер. Це був перший крок до створення Інтернету та сучасних соціальних мереж.

Соціальні мережі, як і багато явищ, класифіковано за різними основами та за певними ознаками та поділено на окремі види за їх призначенням. Наявні соціальні мережі для пошуку людей: однокласників, однокурсників, колег та інших груп людей; бізнес-мережі для пошуку роботи, партнерів, професійного спілкування та інших ділових питань. Є й «нішові» соціальні мережі, які призначені для певної, чітко означеної групи людей, наприклад, мережа Хабрахабр об'єднує все, що пов'язане з ІТ. Умовно мережі класифіковано і за географічною ознакою – на світові, державні та регіональні. За рівнем розвитку соціальні мережі поділяють на веб 1.0 – перші соціальні мережі з базовим функціоналом, веб 2.0 – сучасні соціальні мережі з широким функціоналом для спілкування та веб 3.0 – соціальні мережі майбутнього.

Наприклад, таке актуальне питання для громадськості та освітньої спільноти, як «Соціальні мережі: за і проти» (форум для учнів), було запропоновано для розгляду на форумі відділу освіти Новоодеської райдержадміністрації Миколаївської обл. та визвало жваве обговорення (<http://nodesarvo.usoz.ua/forum/2-1-1>). Окреслена проблема є актуальною та постає важливим чинником ефективності державно-громадського управління цифрової доби.

Соціальні мережі дозволяють миттєво налагодити інтернет-комунікації на будь-якому рівні управління, надають широкі можливості суб'єктам управління і громаді примножити соціальний капітал різних прошарків суспільства з використанням механізму підвищення довіри завдяки розвитку й зміцненню мережі неформальних відносин у культурних, освітніх, професійних сферах суспільства, здійснювати миттєвий обмін ідеями, знаннями, інформацією, налагоджувати співробітництво у процесі реалізації державної освітньої політики з урахуванням інтересів насамперед особистості як найвищої цінності держави; швидко інформувати громадян про діяльність уряду, про розробку, прийняття та впровадження урядових програм та ініціатив; здійснювати пряме спілкування з можливістю швидкого отримання зворотного зв'язку; сформувати у громадян активну громадянську позицію для подальшої їх участі у прийнятті державних рішень, а також взаємну відповідальність за прийняття цих рішень; дають можливість громадськості виступити співавтором рішень влади, порадником і генератором ідей; дозволяють формувати у громадян почуття довіри до свого уряду та бажання співпраці з органами державної влади загалом; значно економити бюджетні кошти; накопичувати та управляти знаннями, здійснювати обмін досвідом, підвищувати рівень суспільної свідомості та організаційної культури громадян в цілому тощо.

УПРАВЛІНСЬКА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЗАСТУПНИКА ДИРЕКТОРА З ВИХОВНОЇ РОБОТИ ШКОЛИ

П. В. Кулішенко, здобувач

Розвиток виховних систем у загальноосвітніх навчальних закладах (ЗНЗ), створення необхідних умов для їх функціонування, спрямованих на компетентісне виховання дітей, вимагають цілої низки заходів для підвищення професійного рівня виховної діяльності, забезпечення неперервності розвитку професіоналізму педагогів-управлінців. Розвиток виховних систем, насамперед, може бути забезпечений розвитком організаційної культури як загальноосвітнього навчального закладу, так і його керівників.

Виховна робота у загальноосвітньому навчальному закладі – складна і динамічна система. Керівником стабільного, планомірного функціонування цієї системи і виховного процесу в цілому в загальноосвітньому навчальному закладі є заступник директора з виховної роботи. Це головний управлінець, що планує, організовує аналізує виховну роботу з учнями, керує цією роботою, здійснює науково-методичне керівництво процесом виховання. Сьогодні для якісного керівництва виховною системою загальноосвітнього закладу заступник директора повинен мати високий рівень професійної компетентності з характерним компонентним складом. Головною, на наш погляд, є управлінська компетентність, яка у своїй сутності передбачатиме планування і організацію, вибір оптимальної моделі управління виховною системою у навчальному закладі.